

Idea reinkarnace v pohádkách a pověstech

Max Hoffmeister

Myšlenku opakovaných pozemských životů nalzáme stále znovu v pohádkách a pověstech. Příkladem nám může být reinkarnační pohádka "Paní Zima" z odkazu bratří Grimmů. Zrekapitulujme si stručně její obsah:

Jedna vdova měla dvě dcery, obě Marie: vlastní, která byla ošklivá a líná, a nevlastní — pěknou a pilnou. Zatímco vlastní dceru rozmazlovala a podporovala ji v jejích špatných vlastnostech, té nevlastní poroučela a všemožně ji trápila. Jednou musela hodná Marie na matčin příkaz příst tolik, až měla zkrvavené prsty. Aby jí nepotřísnily nit, šla si omýt ruce do studny, ale cívka jí přitom spadla do vody. Nelítostná macecha ji poslala, aby cívku ze studny vylovila, dívka skočila do studny a ztratila vědomí. Když se probudila, byla na krásné rozkvetlé louce v záři slunce. Vydala se po pěšině, až došla k peci plné bochníků chleba, které ji prosily, aby je vyndala, že už jsou upečené. Vyhověla jim a šla dál. Došla k jabloni, která ji prosila, aby z ní setřásla jablka, protože už jsou zralá. Setřásla je a putovala dál až k domu zubaté stařenky. Ta vypadala děsivě, ale byla vlídná a nabídla jí službu. Marie souhlasila a ochotně vykonávala všechny svěřené práce, z nichž bylo nejdůležitější natřepávání peřin. Když z nich vyletovalo peří, na světě sněžilo. Ačkoli se tam měla velmi dobře, za čas se jí začalo stýskat po domově. Paní Zima ji dovedla k bráně, dala jí ztracenou cívku a když bránu otevřela, z nebe padal zlatý déšť a všechno zlato na dívce zůstalo. Prošla branou, ta se za ní zavřela a ona byla nedaleko od domku nevlastní matky. Celá pokrytá zlatem vyprávěla, co zažila. Macecha se rozhodla dopřát stejné štěstí vlastní dceři a hodila ji do studny. Ocitla na stejné louce, ale nevytáhla bochníky z pece ani nesetřásla jablka a ve stařenčině domě byla čím dál línější, až ji paní Zima poslala zpět na zem. Při procházení branou se na ni vylila smůla a ta na ní pak zůstala až do smrti.

Co nám tato pohádka sděluje?

Individualita, vystupující v další reinkarnaci jako Smolná Marie — když se branou znovu vrací na Zemi — byla již ve svém předchozím životě pozoruhodně ošklivá a líná. Zdá se, že ji ještě podporovaly staré síly vědomí její vlastní matky. Nebyla nucena vzbudit nové síly vědomí pozemskou prací tak jako její nevlastní sestra. Ta rozvíjela své bdělé myšlenkové síly (v obraze "myšlenkové nitě" při předení), musela toho však dosáhnout cestou plnou odříkání a překonání starých sil krve. Byla „pěkná a pilná“ a též laskavá, neboť vytahovala všechny chleby z pece, setřásla všechna jablka ze stromu a ochotně vykonávala službu u paní Zimy, tak jako kdysi v pozemském životě sloužila své nevlastní matce. Ochotu, píli a laskavost přinesla do duchovního světa. Spolu s nově získanými myšlenkovými silami byla na cestě branou do nového pozemského bytí obdařena zlatem ducha. Líná sestra si však přinesla předpoklady, že se znovu narodí s negativními vlastnostmi a že z tohoto důvodu bude mít v životě pořád smůlu. „Smůla však na ní pevně držela a dokud žila, nechtěla ji opustit.“ „Domem paní Zimy“ je míněn duchovní svět. Vyplývá to velmi působivě ze skutečnosti, že Zlatá Marie tam pocítila touhu vrátit se zase „domů“, tedy do pozemského světa, kde mohla získávat schopnosti, ač se ve světě duchovním měla tak dobře. Jak vidno, duše člověka touží zase po novém pozemském životě.

Z knihy Gespräche mit Ungeborenen. Kinder kündigen sich an.
Autoři: Dietrich BAUER, Max HOFFMEISTER, Hartmut GÖRG.
Vydalo nakladatelství Urachhaus, Stuttgart 1986. Str. 153–163.

Z němčiny přeložila Blanka Kynčlová.